

[Margrete Auken]

Så er det, man spørger sig: er vi parate til at nedlægge Danmark? Jeg synes, at man kan finde et meget skægt eksempel på, at det er vi. Det er vores undervisningsministers brug af prognoserne vedrørende børn til at nedlægge seminarier. Man behandler en sådan prognose, som om det var en hvilken som helst prognose vedrørende et eller andet, der går ned. Der er meget, der går op og ned i vores samfund, og nu går børnetallet altså ned, ergo må vi nedlægge seminarierne, som om det bare var noget ganske almindeligt, der kunne ske. Nu skærer vi Danmark ned, der kommer ikke flere børn, sådan er det, og så lukker vi seminarierne. Ja men det er fantastisk, at det er sådan der argumenteres omkring nedlæggelse af seminarierne: vi skal ikke have børn mere, ergo væk med seminarierne.

Man kan sige til de konservative, at der ikke er noget, der i den forstand overrasker dér. Sidste år talte de gode kolleger i Norge, Kåre Willoch's folk, om skolepenge. Så kom der en valgkamp, og så dæmpede man det lidt ned. Men forleden dag hørte vi fra det strålende forbillede i England, fru Margaret Thatcher, i hvert fald fra hendes omegn, at der blev talt om 14.000 kr. om året i skolepenge. Jeg tror, at metoden er effektiv. Så kan vi helt få lukket seminarierne.

Der er ikke noget, der undrer én, når det gælder de konservative. Selvfølgelig heller ikke, når det gælder centrum-demokraterne, der sjældent har udtalt sig særlig ambitiøst på børnenes vegne. Det, der undrer én, er venstre og kristeligt folkeparti, der rejser landet tyndt og taler om familien i centrum og barnet, og tårerne står os ud af øjnene, og vi kan rigtig føle, at her kommer de, der fremfor nogen har barnets tarv i tankerne. De er med til dette katastrofale makværk, og de går selvfølgelig op og siger ligesom rektor, der giver barnet pisk, at det gør lige så ondt på ham, som det gør på børnene. Jeg skulle hilse og sige, at det passer ikke. Det er ikke jeres børn, for det er gennemgående privilegerede børn, men det er de børn, som vi jo altså lige præcis ikke får nu. Man kan selvfølgelig håbe på et godt folkeligt dansk oprør, så folk sætter en masse unger i verden, så vi kan få væltet det her stads, men det er et noget langsigtet projekt, og det kommer garanteret til at gå den modsatte vej.

Jeg synes egentlig, at både kristeligt folkeparti og venstre skylder os en lidt mere – for at bruge et af deres egne yndlingsord – ansvarlig forklaring på, at man virkelig har gjort ondt værre, sådan at vi kan være sikre på, at de prognoser, undervisningsministeren henholder sig til, kommer til at holde mere end stik.

Arentoft (FP):

Faktisk kan jeg ikke lide ordet problemer. Jeg tror, at ordet problemer har været nævnt over 100 gange i debatten i dag. Alt bliver efterhånden gjort til problemer, men i virkeligheden er langt de fleste af de ting, man betegner som problemer, simpelt hen opgaver, der skal løses.

En af de opgaver, der ligger foran os, og som skal løses, er overenskomstforhandlingerne her til foråret. Vi har allerede set de første udtalelser. SiD-formanden kræver lønforhøjelser på 20–25 pct. Altså har SiD ikke forstået noget som helst af det hele endnu.

Hvis man tænkte sig, at sådanne krav kom igennem med store lønstigninger til følge, hvad ville der så ske? Ja, for det første ved enhver, at skattevæsenet tager over halvdelen af lønforhøjelsen. Det næste er, at lønomskostningerne for erhvervsvirksomhederne stiger, og hvor skal erhvervsvirksomhederne, hvis de skal overleve og have overskud, så hente pengene hjem? Det kan de kun gøre ved at lægge det på varepriserne, og når varerne bliver dyrere, bliver de sværere at sælge, og der bliver ikke så stort et behov for varer. Det vil sige, at arbejdsløsheden stiger, og så kører vi videre i den onde cirkel, som vi har kørt i i mange, mange år.

Fremskridtspartiets mærkesag er at komme af med indkomstkatten over en årrække og i første omgang at få hævet den skattefrie bundgrænse. Det har været vores mål, siden vi kom ind i folketinget i 1973, og det er selvfølgelig fortsat vores mærkesag. Hvis vi får forhøjet bundgrænsen, så vil vi kunne få hjulene i gang, simpelt hen ved at sige, at vi kan skabe lønfremgang ved skattelettelse. I stedet for at vi bevilger hinanden mere og mere i løn, så vi kan tage mere og mere fra hinanden, kan vi gøre det, at vi hæver den skattefrie bundgrænse, det vil sige, at den enkelte er sikker på at have et beløb af sin